

Dosarul nr. 2rac-213/22
2-21057624-01-2rac-25082022

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) jud. V. Lastavețchi
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud. M. Guzun, V. Sîrbu, V. Buhanaci

ÎNCHEIERE

26 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Valentin Caisîn în
interesele Societății cu Răspundere Limitată „Euroacord Plus”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă Societatea cu
Răspundere Limitată „BC Partners House” împotriva Societății cu Răspundere
Limitată „Euroacord Plus” cu privire la încasarea dobânzilor de întârziere și
compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 4 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 5 noiembrie 2021, SRL „BC Partners House” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva SRL „Euroacord Plus”, prin care a solicitat încasarea dobânzii
de întârziere în sumă de 2 964,65 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, s-a indicat că în perioada anilor 2019-2020, SRL „BC
Partners House”, în calitate de vânzător, a livrat SRL „Euroacord Plus”, în calitate
de cumpărător, mărfuri în valoare totală de 315 000 lei.

SRL „Euroacord Plus” a achitat SRL „Partners House” în perioada 1 ianuarie
2020 – 21 aprilie 2020, doar suma de 277 000 lei, astfel că a acumulat față de SRL
„BC Partners House” o restanță la datorie în sumă de 38 000 lei.

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, compania reclamantă a
expediat în adresa companiei pârâte cererea prealabilă nr. 15-06 din 16 iunie 2020,
iar ca urmare a recepționării ei, la data de 24 iunie 2020, SRL „Euroacord Plus” a
remis scrisoarea de răspuns nr.1/2020, prin care a informat despre achitarea datoriei
de bază în mărime de 38 000 lei, în același timp, a refuzat achitarea dobânzilor.

La 6 iulie 2020, a expediat cererea nr. 02-07 din 6 iulie 2020, ca răspuns la
scrisoarea nr.1/2020 din 24 iunie 2020, prin care a argumentat fundamentul juridic
de solicitare a dobânzii legale de întârziere și a anexat calculul detaliat a sumei cu
titlu de dobândă legală de întârziere.

La 14 iulie 2020, SRL „BC Partners House” a recepționat o nouă scrisoare de
răspuns cu nr.2/2020 din 10 iulie 2020, prin care SRL „Euroacord Plus” a

consemnat refuzul achitării dobânzii legale de întârziere, deși anterior, în urma convorbirilor telefonice, a declarat că va achita suma respectivă.

Astfel, s-a invocat că dobânda legală de întârziere pentru perioada 28 ianuarie 2020 – 24 iunie 2020 constituie suma de 2964,65 lei, pe care SRL „Euroacord Plus” este obligată să o restituie reclamantului SRL „BC Partners House”, precum și taxa de stat în cuantum de 270 lei.

Prin hotărârea din 8 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „BC Partners House” împotriva SRL „Euroacord Plus” cu privire la încasarea dobânzilor de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

S-a încasat de la SRL „Euroacord Plus” în beneficiul SRL „BC Partners House” dobânda de întârziere în sumă de 2 964,65 lei și cheltuieli de judecată compuse din taxă de stat plătită de reclamant la depunerea acțiunii în mărime de 270 lei, iar în total suma de 3234,65 lei.

La 1 noiembrie 2021, avocatul Valentin Caisîn în interesele SRL „Euroacord Plus”, a declarat apel, solicitând casarea hotărârii și pronunțarea unei hotărâri noi, prin care acțiunea să fie respinsă integral.

Prin decizia din 4 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de avocatul Valentin Caisîn în interesele SRL „Euroacord Plus” și s-a menținut hotărârea din 8 octombrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În motivarea deciziei, Colegiul instanței de apel a concluzionat că hotărârea primei instanțe este întemeiată iar apelul unul formal și declarativ.

Colegiul a menționat că partea apelantă nu a invocat nici un argument și nici un motiv din care ar rezulta netemeinicia și incorectitudinea hotărârii contestate, or, apelantul nu a precizat care anume încălcări au fost comise de instanța de fond, manifestându-și simplul dezacord cu soluția dată de prima instanță.

A reținut că toate argumentele invocate de apelant în cererea de apel, au fost invocate și în referința depusă în instanța de fond, prima instanță dându-le apreciere și respingându-le drept neîntemeiate.

În context, cu referire la prevederile art. 942 alin. (2) din Codul civil, a reținut că compania reclamantă a efectuat corect calculul dobânzii de întârziere, ținând cont de scadența restanței (7 zile din momentul primirii facturilor) și în dependență de plățile efectuate pe parcursul scadenței și restanța datoriei.

Totodată, a constatat că, compania apelantă nu a contestat corectitudinea calculului matematic al dobânzii de întârziere prezentat.

La 16 august 2022, avocatul Valentin Caisîn, în interesele SRL „Euroacord Plus”, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 4 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei hotărâri noi, prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă.

În motivarea recursului, a invocat că hotărârile instanței de fond și instanței de apel sunt neîntemeiate și ilegale, în legătură cu care fapt urmează a fi casate, dat fiind că instanțele la aprecierea probelor au demonstrat că au fost arbitrare, au ignorat argumentele pârâtului, judecând cauza ținând cont numai de argumentele reclamantului. Au încălcat și au interpretat eronat normele de drept material și de procedură, ce a dus la încălcarea dreptului fundamental garantat de lege - dreptul la un proces echitabil.

La fel, a susținut că, instanța judecătorească nu a aplicat legea care urma a fi aplicată și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost comunicată reprezentantului companiei recurente la 12 iulie 2022, prin intermediul poștei electronice (f.d.141), iar recursul a fost declarat la 16 august 2022, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Copia cererii de recurs a fost expediată SRL „BC Partners House” la 5 septembrie 2022. Însă până la data examinării admisibilității recursului declarat, referință nu a fost depusă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Valentin Caisîn, în interesele SRL „Euroacord Plus”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Valentin Caisîn, în interesele Societății cu Răspundere Limitată SRL „Euroacord Plus”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh